

OPETTAVAISIA PUHEITA

Tunnettu luopio hra Izgojev, joka vuoteen 1905 saakka oli sosialidemokraatti ja „viisastui” nopeasti... niin paljon, että lokakuun 17 päivän jälkeen hänestä tuli oikeistoliberaali, kiinnittää usein „lokakuulaisen” eli vastavallankumouksellisen liberalismiin pää-äänenkannattajassa „Russkaja Myslissä” suosiollisesti huomiotaan sosialidemokratiaan.

Työläisille, jotka haluavat päästä täyteen selvyteen työväenpolitiikan vakavista kysymyksistä, voidaan vain suositella hra Izgojevin artikkelia, joka on julkaistu „Russkaja Myslin” viimeksi ilmestyneessä, tämän vuoden kesäkuun niteessä.

On hyödyllistä harkita yhä uudelleen niitä likvidaattoruuden *ideologian* ja *taktiikan*, s.o. juuri likvidaattoruuden peruseriaatteiden, ihastuneita ylistelyjä, joita hra Izgojev niin tuhlaten jakelee. Liberaalit eivät voi olla kehumatta liberaalisten työväenpoliitikkojen periaatteita ja taktiikkaa!

On hyödyllistä ajatella yhä uudelleen likvidaattoreille täysin myötämielisen hra Izgojevin omintakeisia taktillisia järkeilyjä, hra Izgojevin, joka on kuitenkin käynyt läpi „marxilaisuuden alkeiskoulun” ja ymmärtää, että on välttämätöntä etsiä ne vakavat juuret, joihin puolueen kannalla olevien ja likvidaattorien välinen vakava taistelu pohjautuu.

Valitettavasti meidän on rajoitettava tässä esittämään vain varsin lyhyitä otteita hra Izgojevin opettavaisesta artikkelista sekä täydentämään niitä aivan vähäisillä ja vajavaisilla selityksillä.

Bolshevismien menestys riippuu hra Izgojevin mielestä „siitä, missä määrin on toiveita Venäjän rauhanomaisesta kehityksestä vaikkapa saksalaismaailman perustuslaillisuuden suuntaan. Onhan Saksassa osoittautunut mahdolliseksi

monarkistinen perustuslaki yhdessä vapauksien kanssa, ilman poikkeustoimenpiteitä ja sosialidemokraattisen työväenpuolueen kehittyessä laajasti. Onko se Venäjällä mahdollinen vai ei? Sitä mukaa kuin vaaka heilahtaa puoleen taikka toiseen, lisääntyvät tai pienenevät myös likvidaattorien ja bolshevikkien mahdollisuudet”...

...,„Ellei taantumuksen painostukselle panna rajoja, ellei Venäjällä löydy riittävän paljon perustuslaillisia voimia valtion rauhanomaista uudestijärjestämistä varten, niin bolshevismi pääsee epäilemättä voittajaksi ja tunkee likvidaattorit peränurkkaan”. Ja hra Izgojev itse pitää bolshevikkeja anarkisteina, mutta likvidaattoreita sitä vastoin „oikeina sosialidemokraatteina”, jotka hyvin järkevästi hylkäävät bolshevistisen ohjelman kaksi ensimmäistä kohtaa ja korvaavat ne yhdistymisvapaudella!

„Kun myrsky on ohi”, kirjoittaa hra Izgojev, „koittaa myönteisen työn aika, ja silloin likvidaattorit astuvat jälleen (!!) työväenluokan johtoon”. Sellaisesta hra Izgojev haaveilee. Likvidaattorien taktiikka muka osoittautuu oivalliseksi, kun „myrsky on ohi”... Ja tällaisia ovat hänen „ajatuksensa taktiikasta”:

„Jos syvennyttään tarkemmin ajattelemaan bolshevistista taktiikkaa, niin on tunnustettava sen pohjautuvan siihen vakaumukseen, että taistelu monarkistisen perustuslain puolesta Venäjällä... (pisteet ovat hra Izgojevin asettamat) päättyi kesäkuun 3 päivänä. Edelleen käydään taistelua ehkä välittömän eli johdonmukaisen demokratian puolesta, mutta Venäjän historiallisen peruspohjan säilyessä nykyisellään ei voi olla muuta perustuslakia kuin kesäkuun 3 päivän perustuslaki. Venäläiset perustuslailliset voivat toivoa vain perustuslakia, joka ei edellytä vapauksia, vaan ainoastaan poikkeusmääräyksiä. Bolshevikkien katsantokantaa, joka on sukua mustasotnialaiselle, vaikka onkin aivan päinvastainen, me pidämme virheellisenä ja poliittisesti vahingollisena. Kuitenkaan ei voida kieltää sen olevan rikassisältöinen. Se, että venäläiset perustuslailliset tulevat pitkän aikaa olemaan voimattomia antamaan maalle lakiin perustuvan järjestyksen takeita, voikin tulevaisuudessa osoittaa oikeaksi bolshevistisen pessimismin. Mutta toistaiseksi, kuten „Lutsh” aivan oikein osoitti... (no tietysti, kuinka muuten!)... se johtaa kuitenkin vain siihen, että sotkeudutaan puolittain anarkistisiin aineksiin...” (tämän jälkeen hra Izgojev, joka on läkähtyvä „Lutshia” kohtaan tuntemaansa ihastukseen, esittää otteita likvidaattorien kirjoituksista).

Pessimismiksi yleensä hra Izgojev nimittää pessimismiä tilanherrojen ja porvariston *suhteen*. Mutta eikö *tällainen* „pessimismi” ole erottamattomassa yhteydessä *optimismiin*.

joka kohdistuu ensi kädessä proletariaattiin ja sen jälkeeseen myös työtätekeviin pikkuporvarillisiin joukkoihin, sitä hra Izgojev pelkää ajatella. Kuinka hän voisi olla pelkäämättä!

Huvittavinta näissä suudelmissa, joita luopio niin tuhlaten antaa likvidaattoreille, opettavinta näissä liberaalin puheissa on se, että vaikka hän onkin täysin myötätuntoinen likvidaattoreille, hän *ei* kuitenkaan *tohdi* kieltää bolshevistisen taktiikan *rikassisältöisyyttä!* Tämä „rauhallisen” kehityksen ja likvidaattorilaisen opportunistin kannattaja *ei* kuitenkaan *voi* luvata voittoa juuri tällaiselle kehitykselle!! Hänen, bolshevismien raivokkaan vihollisen, joka sättii meitä tuhansin haukkumasanoin (anarkisteiksi, blanquilaisiksi, jotka ylistelevät itseään, y.m. j.n.e.), hänen, likvidaattorien sydänystävän, *on pakko* tunnustaa, että bolshevismi voittaa, jos „Venäjällä ei löydy riittävän paljon perustuslaillisia voimia” (s.o. jos niitä osoittautuu olevan saman verran kuin nykyään...!!)

Ylen kiukkuinen hra Izgojev, joka tuntee hyvin sosialidemokratian asiat, mutta jolta puuttuu hoksaavaisuutta, ei huomannut, että kaikilla näillä järkeilyillä * . . . . .

ja samalla poisti viikunanlehden herrojen F. D:n, L. S:n, Jehzovin, Larinin, Martovin, Potresovin ja kumpp. edestä.

Kiitämme, kiitämme teitä sydämellisesti, hra Izgojev, joka olette niin kiukkuinen bolshevikeille! Totuus puhkaisee silmät. Ja te tulitte *epähuomiossa* puhkaiseeksi ystävienne likvidaattorien silmät. Te hyväilette heitä niin „hellästi”, että kuristatte heidät syleilyillänne.

Muutama sana vielä eräästä puhtaasti historiallisesta kysymyksestä. Minkä takia Saksassa „osoittautui mahdolliseksi” juuri sellainen perustuslaki, mikä miellyttää vastavallankumouksellisia liberaaleja enemmän kuin Ranskan perustuslaki? Vain sen takia, kuulkaa, te kiukkuinen, mutta hoksaamaton hra Izgojev, että tämä perustuslaki osoittautui niiden pyrkimysten *resultantiksi*, joita oli toisaalta Bismarckilla ja liberaaleilla — he pelkäsivät vapauksien myöntämistä työläisille, — ja toisaalta työläisillä — nämä pyrkivät sekä neljäkymmentä-, viisikymmentä- että kuusikymmentäluvulla Saksan *täydelliseen* demokratisoimiseen. Saksan

* Käsikirjoituksen seuraavaa sivua ei ole löydetty. Toim.

työläiset osoittautuivat *silloin* heikoiksi. Sen tähden Bismarck ja preussilaiset liberaalit saivat *puolinaisen* voiton. Jos Saksan työläiset olisivat olleet voimakkaampia, niin Bismarck olisi saavuttanut vain neljännesvoiton. Jos he olisivat olleet vieläkin voimakkaampia, niin Bismarck ei olisi voittanut lainkaan. Saksa saavutti vapaudet Bismarckista huolimatta, preussilaisista liberaaleista *huolimatta*, yksinomaan *vain* sen ansiosta, että työväenluokka (ja osaksi myös pikkuporvarilliset demokraatit, mutta heidän osuutensa oli vain hyvin vähäinen) pyrki itsepintaisesti ja sitkeästi täydelliseen demokratisoimiseen.

Ettekö ymmärrä mitään, hra Izgojev? Ettekö ymmärrä, että historia on osoittanut „bolshevistisen” taktiikan oikeaksi Saksaankin nähden? Älkää olko niin äkeissäanne bolsheviikeille, „hellikää” vähemmän likvidaattoreita, silloin te mahdollisesti vielä tulette ymmärtämään asian.

V. I.

(tai ilman allekirjoitusta)

P. S.* Ellei tämä ole sopiva, niin pyydän hartaasti antamaan „Prosvestshenijelle”. Mielestäni sopisi parhaiten alakertakirjoitukseksi „Pravdaan”.

Kirjoitettu heinäkuun alussa 1913

*Julkaistu ensi kerran
v. 1925 aikakauslehdessä
„Krasnaja Nov” № 1*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan